

lásának“. A törvényhozót itt is az érdekhelyzet tisztázása vezette, nem az elmélettisztázás. Ez a kötelezettség az irodalomra vár.

A magunk részéről illusztrálásként akartunk hivatkozni az ismertetett törvényi rendelkezésekre, mint amelyekben a követelés mikori születésének problémája ugyancsak fölvetődik és a jogcsira is honorálást kap.

A teljesség kedvéért említjük meg, hogy az Indokolás szerint „az a szabály, hogy az adós az engedményezőhöz való jogviszonyból eredő kifogásokat az engedményesnek is ellenvetheti, megfelel fennálló jogunknak“ (Indokolás id. helye). A kifogás „alap“-jának létezéséről azonban a fennálló joggal kapcsolatosan kifejezetten nem beszél. De e szűkebb vonatkozásban is élő jognak kell tartanunk a Tervezet szabályát.

B. S.

JOGIRODALOM

A korlátolt felelősségű és a csendestársaság. Magyarázzák: Dr. Glückstahl Andor és dr. Huppert Leo ügyvédek. Budapest 1930. A korlátolt felelősségű társaság a kereskedelmi törvény óta első reformjavaslat a társasági jog terén. Nemcsak új intézmény, hanem a szabályozás módja és szelleme tekintetében is más idők terméke, megváltozott jogi gondolkozás kifejezője. Mivel így a kereskedelmi törvény társasági szabályainak analogiái az eltérő elveknél fogva nehezen alkalmazhatók, annál fontosabb, hogy az egyes szakaszok maguknak a törvénynek egyéb szabályaival való összevetése és szerves egységesítése útján álljanak világosan a gyakorlati jogász, a jog alkalmazói előtt. E téren a törvény alkalmazásának első éveiben, mikor még nincsen kialakult joggyakorlat, nagy szolgálatot tettek a szerzők. A bevezetőben célkitűzésük negatív részét olyképen határozzák meg, hogy nem bírálják, nem akarnak elébe vágni a kifogások szabad kifejlődésének és nem üznek elméletet, nem dogmatizálnak. Positív célkitűzésük lényegileg az, amit elől a szerzők érdeméül tudtam be, tehát e célkitűzésnek az egész törvény magyarázatán keresztül lelkiismeretesen, alapos képzettséggel és tanulmányozással eleget tettek. Az egyes szakaszokra való utalás azért is fontos e törvénynél, mert szabályai már nem állnak nagyrészt dispositív szabályokból, mint a kereskedelmi törvény társasági részének szabályai, hanem a törvényhozó beavatkozó álláspontjánál fogva sok benne a kogens jogszabály és így fontos, hogy az alkalmazó jogász.

bíró, ügyvéd az egyes paragrafusoknál maga előtt lássa a többi szakasznak azokat a kényszerű intézkedéseit, melyeket a paragrafus helyes alkalmazásánál, az életbe való átvitelével szem előtt kell tartania.

Például szolgálhat a törvény 3. §-a. E szakasz tartalmazza a társasági szerződés kötelező rendelkezéseit. A törvény pontonként felsorolja, hogy mit kell tartalmaznia a társasági szerződésnek, a társaság cégét, székhelyét, a vállalat tárgyát, a tagok nevét stb. A szerzők a szakaszhoz fűzött magyarázatukban minden pontra vonatkozólag felsorolják a többi szakaszoknak kényszerű rendelkezéseit, melyeket a társasági szerződésnek e pontok tekintetében szem előtt kell tartania. Azután felsorolják a feltételes, bizonyos esetekben kényszerű rendelkezéseket, részletes magyarázatot adnak a pótbefizetés és a mellékszolgáltatás fogalmaira nézve, szintén tisztán a törvény összefüggései alapján, végül tájékoztat a szerződés esetleges tartalmára nézve. E magyarázatok alapján az ügyvéd, ki egy korlátolt felelősségű társaság jogi megalapozásában részt vesz, teljesen tájékozva van a készítendő szerződés minden felveendő rendelkezéséről.

Midőn még felemlítjük, hogy a könyv a miniszteri indokolás szövegét és betűrendes tárgymutatót tartalmaz, megállapíthatjuk, hogy a kommentár mintául szolgálhat, hogyan kell használható, alapos törvényt magyarázatot készíteni hosszú elméleti fejtegetések nélkül.

Sz—i.

JOGÉLET

A fizetési meghagyásos eljárás soha nem képzelt mérvben való kiterjesztése azoknak a rendelkezéseknek egyike, amelyekkel a törvénykezés egyszerűsítésére vonatkozó törvényjavaslat alighanem alaposan komplikálni fogja az igazságszolgáltatás menetét.

Erről a kérdéstről sok szó esett már különféle ankéteken és aggodalmas felterjesztésekben és már az is bizonyos megnyugvást keltett jogászi és kereskedelmi körökben, hogy bejegyzett kereskedő a Pp. 32. §. illetékességi szabálya alapján továbbra is saját telepe helyének megfelelő bíróság előtt perelheti más helyén lakó kereskedő adósát; nem kell tehát ellene 200—1000 pengőig terjedő ügyekben fizetési meghagyást kérnie az adós személye szerint illetékes bíróságnál és ha az adós — az alkalom könnyűsége által csábítva — ellentmondással él, nem kell a hitelezőnek az ország minden bíróságánál más ügyvédet keresve, követni őt saját terü-